

Folketingets Socialudvalg

Dato: 22. februar 2013

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af den 14. februar 2013 følger hermed social- og integrationsministerens endelige svar på spørgsmål nr. 18 ad L121. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Anne-Mette Winther Christiansen (V).

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300

Fax. 3393 2518

E-mail sm@sm.dk

SSC/ J.nr. 2011-5997

Spørgsmål nr. 18:

”Vil ministeren kommentere på blandt andre Dansk Erhvervs og Ældre Sagens formodning om, at besparelsen på de 132 mio. kr. primært vil komme fra en række store udbud med hård priskonkurrence, og vil ministeren i den sammenhæng redegøre for de små og mellemstore leverandørers muligheder for at kunne blive på markedet?”

Svar:

Jeg vil understrege, at der ikke er tale om et forslag til besparelser i ældreplejen, men om afbureaukratisering. Lovforslaget forventes at frigøre ressourcer i kommunerne, fordi kommunerne får mere fleksibilitet til at tilrettelægge hjemmehjælpen og flere muligheder for at indgå aftaler med leverandører samt opnå mere omkostningseffektive løsninger i ældreplejen. Regeringen og KL er i kommuneøkonomiaftalen enige om, at frigørelsespotentialet ved lovforslaget udgør 132 mio. kr. til borgernær service i kommunerne.

Hensigten er både at sørge for, at borgerne får den nødvendige hjælp – og at kommunerne ikke betaler mere end højst nødvendigt for at få opgaverne udført. Det skal kommunerne gives de bedste betingelser for.

For en nærmere redegørelse for provenuet kan jeg henvise til min besvarelse af spørgsmålene SOU alm. del nr. 24 af 29. oktober 2012 og nr. 52 af 13. december 2012.

Regeringen har ingen planer at blande sig i, hvorvidt kommunalbestyrelsen tilrettelægger det frie valg ved at lave store udbud, eller fortsætter med den

godkendelsesmodel, som de fleste kommuner anvender i dag. Synes man som kommune, at man i dag har en god aftale og et godt samarbejde med sine leverandører, og at borgerne er tilfredse, så kan kommunalbestyrelsen fortsætte leverandøraftalen, som den har gjort hidtil. Det er lovforslaget ikke til hinder for.

Med lovforslaget øges kommunernes adgang til at indgå aftale med leverandører om udførelsen af hjemmehjælpen, som man lokalt finder det mest hensigtsmæssigt. Både store og små private leverandører forventes at få nye markedsmuligheder.

Kommunalbestyrelsen kan eksempelvis gennemføre flere og større udbud, når udbuddet af hjemmehjælpen kan samles med andre driftsområder, såsom hjemmesygepleje. På den måde kan der eksempelvis også skabes frit valg af leverandør af hjemmesygepleje.

Fritvalgsbeviset, hvor borgerne selv udvælger og indgår aftale med en privat leverandør, forventes at give mindre, private leverandører gode muligheder for at fortsætte eller komme ind på markedet.

Kommunerne kan også kombinere ordningerne. Kommunalbestyrelsen kan eksempelvis tilbyde borgerne et fritvalgsbevis på hjælp til indkøb ud fra en kommunalpolitisk vurdering af, at borgerne har gode muligheder for at vælge blandt de handlende i lokalområdet, og samtidig lave et samlet udbud af madservice i hjemmeplejen og skolemad for at give de ældre og eleverne flere og bedre menuvalg.

Borgerne får endvidere et retskrav på et fritvalgsbevis, hvis kommunalbestyrelsen ikke lykkes med leverandørdannelse af egen kraft. Fritvalgsbevisordningen har på den måde samtidig karakter af en ny markedsmulighed til de private leverandører.

Viften af kommunernes muligheder for at indgå aftaler med private leverandører bliver dermed større med lovforslaget, og dermed bliver potentialet for, at flere borgere benytter en privat leverandør, også større.

I dag er der borgere, som ikke har et frit valg, især på den personlige pleje, fordi der ikke er leverandører i deres kommune. Når kommunerne kan kombinere flere forskellige ordninger og sammensætte større leverandøraftaler, hvor de eksempelvis samler et plejecenter med en række hjemmeboende ældre, bliver det interessant for flere leverandører at byde.

Karen Hækkerup

/ Eva Pedersen